

[Bonnichsen.]

20. december i fjor afgives indstillingen, og allerede den 17. januar i år, altså 38 dage efter — juleferien inklusive — fremsættes lovforslaget i andetkammeret.

Den nuværende ordning har bestået i ca. 14 år, og Københavns kommune har, som den højtærede indenrigs- og boligminister udtalte, ved flere lejligheder givet udtryk for, at ordningen, således som den økonomiske udvikling har været, ikke tilfredsstillende de krav, Københavns kommune mente at have på grund af spændvidden mellem kommunernes udgiftstal og skatte-tal. Så meget glædeligere er det derfor, at der nu er skabt en midlertidig løsning, for andet er det jo ikke, hvilket bl. a. fremgår af, at loven skal revideres senest i 1953.

Straks ved voldgiftsrettens nedsættelse udtaler man, at en endelig revision vil det være uhensigtsmæssigt at gennemføre nu, da man venter, at hovedstadskommisionen i en nær fremtid vil afgive sin betænkning. Da hovedstadskommisionens betænkning kom — i 1948, såvidt jeg husker —, vedtog man alligevel en ny udtalelse, sålydende — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„I betragtning af, at hovedstadskommisionen nu har afgivet betænkning, og at indenrigsministeren overfor rettens formand har udtalt, at regeringen her-efter vil arbejde henimod at finde en løsning på hovedstadsspørgsmålet og søge den plan, man når til, fremmet så hurtigt som muligt gennem fremsættelse af lovforslag, er rettens medlemmer enige om, at det stadig vil være uhensigtsmæssigt at gennemføre en revision af udligningsordningen mellem de 3 hovedstadskommuner, idet en ændring af den bestående kommunale ordning i og omkring hovedstaden under alle omstændigheder må antages at ville nødvendiggøre gennemførelsen af en revision.“

Derefter blev fristen udskudt til udgangen af året 1949.

Så er det, ligesom de københavnske medlemmer af voldgiftsretten taber tålmodigheden; de henstiller til formanden, at arbejdet med en gennemførelse af lovens revision nu bliver påbegyndt. Formandskabet, d. v. s. de af indenrigsministeriet beskikkede medlemmer, mener imidlertid, at da man snart kan vente en helt ny hovedstadsordning gennemført, vil det være mest naturligt foreløbig at se bort fra tanken om en dyberegående revision af udligningsordningen og i stedet søge at tilvejebringe et forlig. Dette er altså lykkedes, og det er meningen, at

ordningen skal gælde til og med udgangen af regnskabsåret 1953—1954.

At det ikke er helt små beløb, det drejer sig om, fremgår deraf, at Frederiksberg kommune for regnskabsåret 1948—1949 — som allerede fremhævet af den højtærede minister — efter den foreslåede ordning skulle have betalt 5 856 000 kr., medens kommunen efter den bestående ordning kun har betalt 4 615 000 kr., altså en difference på 1 241 000 kr. For Gentofte kommunes vedkommende er tallene henholdsvis 8 395 000 kr. og 5 865 000 kr., altså en difference på 2 530 000 kr.

Under beregningen heraf har der, som det fremgår af betænkningen, været mange hensyn at tage. Bl. a. må det være naturligt, at det beløb, som Gentofte kommunes ejendomsskatteydere i forvejen yder til amtet udover det beløb, det efter folketallet ville påhvile kommunens indbyggere at udrede, kommer til afkørtning i Gentofte kommunes tilsvær til Københavns kommune. Hovedsagen er, at man har fundet en løsning, som alle de interesserede parter har kunnet akkviescere ved. Tilbagevirkende kraft har det ikke været muligt at give loven, hvorfor man er enedes om først at give de foreslåede ændringer virkning fremover fra regnskabsåret 1951—52 — jeg henholder mig stadig til voldgiftsretten, idet jeg forstår, at den højtærede minister helt og fuldt er enig med denne.

Man har dog fundet det rimeligt, at Frederiksberg og Gentofte kommuner udover de sædvanlige udligningstilsvær — for at bruge voldgiftsrettens vending — yder Københavns kommune et beløb på henholdsvis 600 000 kr. og 1 mill. kr. med halvdelen den 15. november i år og halvdelen den 15. november næste år, hvilket de københavnske repræsentanter altså har erklæret sig tilfredse med. Dermed er sagen vel afgjort.

Jeg kan med disse bemærkninger indstille lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Gudiksen: Det forslag til en udligningslov mellem København, Frederiksberg og Gentofte, som her foreligger, er jo nok fremsat selvstændigt, og der er en del ændringer deri, men det går alligevel ud på en slags forlængelse, og derfor skal jeg ikke knytte mange bemærkninger dertil, navnlig da loven skal til revision igen i 1953—54.

Voldgiftsrettens kendelse er enstemmig vedtaget af de 3 kommuners repræsentanter, en vedtagelse, som giver Københavns kommune visse fordele, visse større pengebeløb. Jeg mener, det er rigtigt, at der er sket